

Pan Zdeněk Prokeš (narozen 15. července 1952) proslul především svou nehynoucí láskou k divadlu a svým záplem pro práci s lidmi.

Zejména tanec ho provázel celým životem. Jako dítě šel ve stopách starších bratrů a věnoval se tedy i dabingu, herectví a krasobruslení, ale balet mu učaroval ze všeho nejvíce. V Národním divadle si poprvé zatančil v pouhých jedenácti letech.

V roce 1971 absolvoval Taneční oddělení pražské Konzervatoře a později studoval choreografii na katedře tance Akademie múzických umění v Praze. Podnikl nejednu stáž po Evropě a ani poté se dlouho nezdržel na jednom místě; během své úspěšné kariéry působil například ve Státním divadle v Ostravě jako choreograf, v Hudebním divadle v Karlíně jako šéf baletu, v Národním divadle v Brně a také jako šéf pražské Laterny magiky. Později dokonce vyučoval choreografii na HAMU a JAMU.

Na baletní zkoušce

Zdeněk Prokeš a jeho úsměv

Své umělecké nadání zdědil po rodičích; tatínek byl divadelník a maminka herečka/amatérská tanečnice. Málodko ale ví, že se jedná o přeživší Holokaustu, kteří se seznámili (a vzali) v Terezínském koncentračním táboře. Oba totiž byli Židé, ale Zdeněk a jeho bratři se o svém původu dozvěděli až v šestnácti letech.

Pan Prokeš se nikdy neoženil a nemá žádné děti, ale své milované práci se věnuje dodnes; a to stále se stejnou vášní. Podílí se na činnosti neziskových organizací, dělá

přednášky... jeho kalendář ‚praská ve švech‘. Bez sebemenšího zaváhání uvádí, že je šťastný.

Na závěr rozhovoru, jež jsme s ním vedly, nám radil nezapomenout, že osud máme ve svých rukách. Z našeho setkání si odnášíme poselství: *dělat co člověka baví je zaručený recept na štěstí.*